

EZÉKIEL 11-15.

Nyissuk ki Bibliánkat Ezékiel könyvének 11. fejezeténél! Ezékiel a próféciák idején Babilonban él, Isten Lelke azonban visszarepíti őt Jeruzsálembe, hogy tanúja lehessen a jeruzsálemi eseményeknek. Háttérinformációként tudnunk kell, hogy néhány zelóta zsidó akkortájt még élt Jeruzsálemben, akik fellázkodtak Nebukadneccar ellen, sőt egyelőre azt gondolják, sikerre vihetik lázadásukat. Hamis prófétákat is találunk ekkor Jeruzsálemben, akik szintén lázadásra bátorítják a népet, mondván, egészen biztosan meg fognak szabadulni Nebukadneccartól. Jeremiás is Jeruzsálemben van, és szüntelenül figyelmezteti a népet, hogy ne hallgassanak a hamis prófétákra, mert az Úr nevében hazugságokat prófétálnak. Jobban tennék, ha megadnák magukat a babiloniaknak, hiszen az ellenállókat lemészárolják, vagy ép betegség és éhínség áldozatává válnak. „Adjátok meg magatokat Nebukadneccarnak!” – kérleli őket Jeremiás. Cidkijjá király azonban hazaárulással vádolja Jeremiást, és börtönbe zárátja. Közben a hamis próféták követeket küldtek Babilonba, akikkel megüzenni az ott élő zsidó népnek, hogy már csak egy kis idő, és sikerül legyőzni Babilont. A fogságban élők pedig visszatérhetnek szülőföldjükre, ezért még ne rendezkedjenek be az ottani életre. De Ezékiel, aki szintén Babilonban tartózkodik, mást hirdet a népnek: arra kéri őket, telepedjenek le, barátkozzanak meg új otthonukkal, építsenek házakat, mert még sokáig nem térhetnek vissza Jeruzsálembe. Ezékiel kérve-kéri őket, tudatosítsák, hogy a Jeruzsálemben élők elpusztulnak – és velük együtt hamis prófétáik is. A helyzet tehát igencsak zavaros: az egyik oldalon ott találjuk a hamis prófétákat, akik böszén hirdetik a babiloni hadsereg felett nemsokára aratandó győzelmet. A másik oldalon viszont ott állnak az Isten igazságát szóló valódi próféták – Ezékiel és Jeremiás -, akik ezzel ellentétben Babilon Jeruzsálem feletti győzelméről beszélnek, mellyel Isten kiönti majd ítéletét népére bűneik miatt, illetve azért, mert elfordultak Istenüktől. Az ítélet pedig egy hosszabb időszakot, mégpedig 70 évet ölel majd fel. Ennyi időt kell Babilonban tölteniük, figyelmezteti őket Jeremiás, így jobb, ha megbarátkoznak a gondolattal, letelepednek, és igyekeznek a legjobbat kihozni belőle, mert nem térhetnek haza egyhamar.

Ezékiel tehát, mint ahogy azt már említettem, Babilonban él, de néha-néha elragadja t a Lélek, és visszarepíti Jeruzsálembe, ahol tanúja lehet az ottani eseményeknek, hogy később beszámolhasson róluk a Babilonban élőknek. A 11. fejezetben ismét ez történik. *„Azután fölemelt engem a lélek, és az ÚR házának keleti kapujához vitt, amely keletre néz. Ott, a kapu bejáratánál huszonöt férfi volt. Közöttük láttam Jaazanját, Azzúr fiát”* – ez a Jaazanjá nem összetévesztendő azzal a Jaazanjáhúval, akit egy korábbi fejezetben látott Ezékiel a vénekkel, mert az a Jaazanjáhú Sáfán fia volt - *„és Pelatjáhút, Benájáhú fiát, a nép vezetőit. Az ÚR ezt mondta nekem: Emberfia! Ezek azok a férfiak, akik álnok terveket szőnek, és rossz tanácsokat adnak ebben a városban. Ezt mondják: Nem lesz itt hamarosan házépítés! Fazék ez a város,*

mi vagyunk a hús!” (1-3. vers). Közel már a vég. „A város olyan, mint egy fazék, egy üst, amely védve van a tüztől! Ha magas lángon ég is Babilon tüze, bennünket nem perzsel meg! még jó sokáig nem jut el hozzánk a tűz, biztonságban vagytok!” – mondogatták. *„Ezért prófétálg ellenük, prófétálg, emberfia! Ekkor rám szállt az ÚR lelke, és ezt mondta nekem: Mondd meg, hogy így szól az ÚR: Jól mondtátok, Izráel háza! Tudom én, hogy mit gondoltok magatokban”* (4-5. vers) – vegyük csak észre, hogy az Úr azt mondja, jól tudja, mit gondolnak. Isten mindent tud! Hát nem félelmetes ez? Az Úr belelát a szívekbe, és ismeri minden gondolatunkat. Semmi sem marad rejtve előtte, aki előtt egy nap mindannyiunknak meg kell majd állnia. A Bibliában tulajdonképpen így fogalmaz: *„Mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk”* (Zsidók 4:13).

„Sokakat öltetek meg ebben a városban, megtöltöttétek utcáit megöltekkel” (6. vers) – mégpedig hamis tanácsaikkal, mert lázadásra buzdították az embereket, miközben ezzel csak az áldozatok száma növekszik majd, semmi más. Jeremiás szüntelenül kérlelte őket, hogy adják meg magukat, akkor megmenthetik életüket. *„Irgalmasak lesznek hozzátok, ha megadjátok magatokat! Elvisznek Babilonba, kaptok egy szép kis házat, csak adjátok meg magatokat, ne tanúsítsatok ellenállást!”* – mondogatta Jeremiás. A hamis próféták épp ellentétes tanácsa viszont csak még több áldozatot eredményezett. *„Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Akiket városszerte megöltetek, azok a hús, a város pedig a fazék. De titeket kiviszlek belőle”* (7. vers) – vagyis csak azok vannak biztonságban Babilon tüztől, akiket már megöltek. Ők a hús, ők azok, akik lényegében megmenekültek, mert a többieket fogságba viszik és kihurcolják majd a városból. *„Fegyvertől féltetek, ezért fegyvert hozok rátok! - így szól az én Uram, az ÚR. Kiviszlek innen titeket, idegenek kezébe adlak, és ítéletet tartok fölöttetek. Fegyvertől fogtok elesni, Izráel határán ítélezem fölöttetek. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR”* (8-10. vers). Érdekes prófécia ez: *„Izráel határán ítélezem fölöttetek”*. Amikor a babiloni hadsereg megtámadta Jeruzsálemet és bevette a várost, Nebukadneccar Ribla városában maradt, mely Izráel határán fekszik. Cidkijjá királyt, akit az ostrom alatt fogtak el, szintén Riblába vitték Nebukadneccar elé, ahol ítéletet hirdettek felette: előbb szeme láttára ölték meg minden fiát, majd megvakították, és fogolyként Babilonba hurcolták. Ez tehát egy bámulatos prófécia Ezékiel szájából, aki Babilonban tartózkodik, és nem tudhatná, mi történik Izráel határában, ha Isten Lelke vissza nem repítené Izráelbe, hogy nyomon követhesse az eseményeket.

„Nem lesz fazék ez a város” - nem fog megvédeni a babiloni tüztől - *„és nem lesztek ti benne a hús. Izráel határán ítélezem fölöttetek”* (11. vers). Isten tehát megismétli. És így is történt. *„Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, mert nem az én rendelkezéseim szerint éltetek,”* – ez Isten vádirata ellenük: nem az ő rendelkezései szerint éltek - *„és nem az én törvényeimet teljesítettétek, hanem a körülöttetek levő népek törvényeit teljesítettétek”* (12. vers). Nem az Úr útján jártak tehát, hanem a

környező pogány népeket utánozták. Ránk, keresztényekre is nagy nyomás helyeződik napjainkban, hogy a körülöttünk élő hitetlen társadalom épp divatos szokásai szerint éljünk, és ne bizonyos erkölcsi normákat követve. Napjaink társadalmában nagy nyomás nehezedik ránk, hogy elfogadjunk olyan dolgokat, amelyeket Isten egyértelműen elítél. Ha pedig keresztényként összeszedjük bátorságunkat és nem bólintunk rá olyan dolgokra, amelyeket Isten is elítél, prűd, régimódi, begyöpösödött, vallásos furamadaraknak tartanak bennünket. „Hát nem látod, hogy ma már más a világ? Már nem Viktória királynő korában élünk! Ez már nem a puritánok társadalma!” – mondogatják. Nyomást gyakorolnak ránk, hogy mit is tegyünk? Pontosan ugyanazt, ami Izráel népének vesztét is okozta: hagyjuk el Isten rendelkezéseit, és éljünk úgy, mint a környező népek. Ne tegyük, mert ahogyan Isten megítélte Izráelt, úgy önti ki ránk is ítéletét, ha ugyanúgy cselekszünk.

„*Miközben prófétáltam, Pelatjáhú, Benájá fia meghalt*” – amíg tehát ott prófétált közöttük, ez a férfi holtan rogyott össze. Ezt nevezem erőteljes prédikációnak! - „*Én pedig arcra borultam,*” – erre Ezékiel sem számított, hiszen őt is megdöbbenetete - „*és hangosan így kiáltottam: Ó, jaj, Uram, URam, véget akarsz vetni Izráel maradékának?!*” – mindenkit elsöpörsz, Uram? - „*Akkor így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! A te testvéreidről, a veled fogságba jutottakról, Izráel egész házáról így beszélnek Jeruzsálem lakói: Messzire vetődtek az ÚRtól, a mi birtokunkba került az ország!*” (13-15. vers). Azt mondogatták, hogy övék az ország, és senki sem győzheti le őket. „*Ezért mondd: Így szól az én Uram, az ÚR: Elvettem őket messzire a pogányok közé, szétszórtam őket az országokba, de én vagyok a szentélyük egy kis időre azokban az országokban, amelyekbe jutottak*” (16. vers). Azt mondja itt Isten, hogy vigyáz majd rájuk azokban az országokban, ahová űzik őket, és Isten lesz az ő szentélyük egy kis időre. Isten tehát megőrzi a népét, bár szétszóródnak mindenfelé a világban. Újabb bámulatos próféciaival állunk itt szemben. Mert bár a zsidókat talán minden népcsoportnál jobban gyűlölték, gyalázták és diszkriminálták, hontalanságuk kétezer évében mégis csak sikerült fennmaradniuk. Nem más ez, mint isteni csoda. Nincs még egy népcsoport, vagy etnikum a világ történetében, amelynek sikerült megőriznie nemzeti identitását, ha öt generációnál tovább éltek anyaország nélkül. Ezért nem találkozunk ma már ammóniakkal, hittitákkal, vagy perizziekkel, vagy számos olyan néppel, melyek egykor hatalmas és erős népek voltak, mert anyaországuk hiányában elveszítették nemzeti identitásukat. A zsidók viszont nem! A zsidók továbbra is zsidók maradtak, mert Isten volt az ő szentélyük – Isten vigyázott rájuk, és megtartotta őket, bár kétezer évig szülőföldjüktől távol kellett élniük. Először Nebukadneccar űzte el őket földjükről. Ekkor babiloni fogságban éltek egy ideig, majd visszatértek Izráel földjére, azt követően viszont i.sz. 70-től kezdődően ismét más országokban kellett élniük. Sok zsidó ember mind a mai napig idegen országban él – de bárhol élnek is, Kínában, Németországban, Oroszországban, Jemenben, Afrikában, vagy épp az Egyesült Államokban, sikerült megőrizniük nemzeti identitásukat, mert Isten volt a szentélyük. Ez az

egyedüli magyarázat, hiszen egyetlen népnek sem sikerült még ez rajtuk kívül a világ történetében. Isten tehát megígéri, hogy egy időre ő lesz a szentélyük azokban az országokban, ahová kerülnek.

„Ezért mondd: Így szól az én Uram, az ÚR: Összegyűjtelek benneteket a népek közül, és összeszedlek azokból az országokból, amelyekbe szétszóródtatok, és nektek adom Izráel földjét” (17. vers). Ez az igevers nem a babiloni fogságot követő hazatérésre utal, hanem sokkal inkább a napjainkban megfigyelhető hazatérésre. *„És ha hazaérkeznek, eltávolítanak onnan minden förtelmes és utálatos bálványt”* (18. vers). *„Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük,”* – ez még nem teljesezett be. Igen, Isten már elkezdte visszavinni őket földjükre, de az új lélekre vonatkozó része a próféciaának egyelőre még nem teljesezett be. Erre akkor kerül majd sor, amikor Isten legyőzi az Izraelt lerohanó orosz csapatokat. Erről majd az Ezékiel 39-ben olvashatunk részletesebben, melynek utolsó versében Isten a következő kijelentést teszi: *„Többé nem rejttem el orcámat előlük, mert kiöntöm lelkemet Izráel házára – így szól az én Uram, az ÚR”* (29. vers). Ez a prófécia tehát a 39. fejezethez kapcsolódik, és egy eljövendő napra utal, amikor Isten egészen drámai módon mutatja meg magát népének, és ismét kiönti rájuk a lelkét. *„Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik,”* (19. vers). Pál apostol elárulja nekünk az Újszövetségben, hogy *„a megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak”* (Róma 11:25). Isten Lelke jelenleg főleg a nemzsidók körében munkálkodik. Ez persze nem azt jelenti, hogy a zsidók körében nem munkálkodik a Lélek, hiszen az evangélium minden embernek szól, és ajtaja mindenki előtt tárva-nyitva áll. Mindemellett mégis úgy tűnik, egyfajta vakság uralja most a zsidó népet Jézus Krisztust illetően. Érdekes például olyan zsidókkal beszélgetni, akik rendkívül jól ismerik az Írásokat. Ilyenkor az emberben önkéntelenül is felmerül a kérdés: ha ilyen jól ismerik az Írásokat, vajon miért nem látják, hogy valóban Jézus a megígért Messiás? Vajon mi mással tudják magyarázni az erre vonatkozó próféciaikat: Dániel könyvének 9. fejezete, Ézsaiás könyvének 53. fejezete, a 22. zsoltár, Zakariás könyvének 11-12. fejezete. Hogy lehet az, hogy nem látják az igazságot? Miért nem látják, hogy Jézus Krisztus a Messiás? Csak egy magyarázat lehetséges – hogy egyelőre a zsidóságot, ahogy Pál is írja, egyfajta megkeményedés, egyfajta vakság jellemzi ezen a területen.

Néhány évvel ezelőtt, amikor Izraelben jártam, egy konferencián tartottam beszédet, melyet szerte a világban élő keresztények szerveztek, hogy kifejezzék a zsidó népnek támogatásukat. A konferencia után az egyik jeruzsálemi rabbitól kaptam levelet, melyben elmarasztalt, mert én is elmentem a konferenciára, hogy támogatásomról biztosítsam a zsidó népet. Azt írta, hogy semmi jogom itt lenni, mert Izraelnek sincs joga országgént létezni. Ugyanez a rabbi küldött levelet Husszein királynak is Jordániába, és arra kérte, csatolják Mia Shurimot Jordániához, mert az ott élők hallani sem akarnak az új izraeli államról. A rabbi és követői tehát azt állítják, Izraelnek nincs joga államként létezni, nekem pedig

lelkipásztorként semmi keresnivalóm nem volt Izraelben, támogatva az országot. Már jópár éve mindig bizonyosságot tettem az idegenvezetőinknek, akik meglehetősen jól ismerik az Írásokat, és egyik alkalommal megmutattam a rabbitól kapott levelet. Szörnyülködve olvasták a rabbi szavait, mert ők nagyon örültek, hogy annyira szeretem és támogatom Izraelt. Majd így szóltak: „Ó, ne is törődj velük! Ezek vallási örültek! Azt sem tudják, mit beszélnek!” „De hát rabbik!” – válaszoltam. „Á, nem számít! Akkor is örültek! Ne is törődj velük!” – jött a válasz. Erre megkérdeztem: „Valaha is elgondolkodtatok már azon, hogy azok a rabbik, akik tagadták, hogy Jézus a Messiás, talán épp olyanok voltak, mint ezek a rabbik? Vallási fanatikusok? Pedig tényleg Jézus volt a Messiás, ezek a vallási fanatikusok mégis elutasították őt. Most meg itt vagytok ti 2000 évvel később, és minden bizonyíték ellenére még mindig az egykori vallási örültekre hallgattok?”. Erre már nem tudtak mit válaszolni. De hiszen ha bárki megvizsgálja a prófécia és Jézus élete nyújtotta rendelkezésünkre álló bizonyítékokat, kénytelen levonni a következtetést, hogy ha nem Jézus volt a Messiás, akkor soha nem jön már el a Messiás! Napjainkban már senki sem tudná bizonyítani, hogy Dávid leszármazottja, mert már nincsenek meg az erre vonatkozó feljegyzések. Isten tehát egy napon megváltoztatja majd a szívüket – hússzívra cseréli a kőszívet. Az bizony mindenképpen elmondható a zsidókról, hogy roppant dinamikus emberek, akikben csak úgy pezseg az élet. Imádnak énekelni, imádják érzéseiket dalokban és táncokban kifejezni. Én is sokszor láttam már, hogy a buszsofőrünk és az idegenvezetőink esténként összegyűlnek az asztal körül, és rázendítenek a tipikus zsidó dalokra. És bizony beleadnak apait-anyait! Aztán hirtelen felugranak és táncra perdülnek. Annyira dinamikus emberek, telve étellel! Nagyon szeretek velük lenni. Már alig várom, hogy Isten felpezsdítse a szívüket és meglássák Jézus Krisztust, képzeljétek csak el, milyen lesz, amikor ez az élettől kicsattanó, energikus nép felfedezi a Messiást! Milyen dicső nap is lesz az, amikor Isten hússzívra cseréli kőszívüket!

„Hogy rendelkezéseim szerint éljenek,” – épp ez az, amit nem tettek. Ezért várt rájuk ítélet - „törvényeimet megtartsák és teljesítsék. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek. A szívről így szól az én Uram, az ÚR: Akiknek a szíve a förtelmes és utálatos bálványokat követte, azoknak a tetteit a fejükre olvasom!” (20-21. vers). Ezen a ponton azt látjuk majd, hogy a kerúbok, akik Isten jelenlétét és dicsőségét jelképezték a templomban, felemelkednek, és előbb a templom küszöbéhez vonulnak, majd a küszöbtől a keleti kapuhoz, majd Ezékiel szeme láttára Isten Lelke elhagyja a keleti kaput és a Templomhegyet, és az Olajfák hegye felé száll Jeruzsálemtől keletre. „Ekkor a kerúbok fölemelték szárnyaikat a kerekkel együtt, Izrael Istenének a dicsősége pedig ott volt fölöttük. Fölszállt az ÚR dicsősége a városból, és megállt a hegyen, amely a várostól keletre van” – az Olajfák hegye –, „Engem pedig fölemelt a lélek, és elvitt a káldeusok földjére” – vissza Babilonba –, „a fogságban élő néphez, látomásban, Isten lelke által. Azután eltávozott tőlem a látomás, amelyet láttam. Én pedig elmondtam a fogságban élő népnek az ÚR

igéjét, amelyet látomásban adott nekem” (22-25. vers). A Lélek által tehát Ezékielnek mindezekben az érdekes élményekben volt része, majd visszatért Babilonba, és elmesélte az ott élőknek azt, amit az Úrtól a látomásban kapott. Érdekes, amit itt Isten dicsőségéről olvasunk. Az utolsó hely, ahol mintegy megpihent, a Jeruzsálemtől keletre fekvő hegy volt. Ugyanerről a hegyről emelkedett fel Jézus is a mennyei dicsőségbe. Ugyanezen a hegyen keresztül vonult be Jézus Jeruzsálembe mint király és Messiás, beteljesítve Zakariás próféciáját: *„Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, számarcsikó hátán”* (Zakariás 9:9). És ugyanerre a hegyre is tér majd vissza Jézus. Zakariás könyvében a következőket is olvassuk: *„Megveti majd lábát azon a napon az Olajfák hegyén, amely Jeruzsálemtől keletre van. Az Olajfák hegye pedig középen kettéhasad, kelet-nyugati irányban ez igen nagy völgy lesz, mert a hegy egyik fele északra, a másik fele délre mozdul el”* (Zak. 14:4). Pontosan ugyanott tehát, ahol Ezékiel látta eltávozni Isten dicsőségét Jeruzsálemtől keletre, ott jelenik majd meg újra Isten dicsősége Jézus Krisztus személyében. Akkor Isten dicsősége ismét belép Jeruzsálembe, visszatér a földre, és helyreállít mindent. Z jellemzi majd Isten eljövendő országát.

12. fejezet: *„Azután így szólt az ÚR igéje: Emberfia! Engedetlen nép között laksz, akiknek van szemük, hogy lássanak, mégsem látnak, van fülük, hogy halljanak, mégsem hallanak; mert engedetlen nép ez”* (1-2. vers). Emlékezzünk csak, hogy Jeremiás is ugyanezt mondta: *„oktalan és esztelen nép, amelynek van szeme, de nem lát, van füle, de nem hall!”* (Jer. 5:21). Ézsaiás könyvében ezt olvassuk: *„Tedd kövérré e nép szívét, tedd süketté a fülét, és kösd be a szemét, hogy szemével ne lásson, fülével ne halljon, szívével ne értsen, és megtérve meg ne gyógyuljon”* (Ézs. 6:10). Dávid pedig a következőket írja: *„A pogányok bálványai ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak, van fülük, de nem hallanak, lehelet sincs szájukban. Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak”* (Zsolt. 135:15-18). Jézus így szólt: *„Beteljesedik rajtuk Ézsaiás jövendölése: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete!”* (Máté 13:14). Az Úr tehát kijelenti róluk, hogy egy lázadó nép. Érdekes azonban, hogy amikor a zsidók mindig rendkívül büszkén tekintenek vissza elődeikre és történelmükre. Tisztelik atyáikat, tisztelik halottaikat, és tisztelik örökségüket is. ezért került bajba István. Amikor ugyanis ott állt a nagytanács előtt, végighaladt a zsidók történetén, elbeszélte mindazt, amit Isten tett, és végül megkérdezte: *„A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok?”* (Apcsel. 7:52). *„Igen, mindig oly nagy tisztelettel beszéltek atyáitokról! Minden egyes prófétát megölték, akit hozzájuk küldött Isten! De ti még rosszabbak vagytok, hiszen megöltétek azt, akire a próféták jövendölései vonatkoztak!”*. Ezen a ponton aztán nagyon dühbe gurultak, és fogukat csikorgatva követ ragadtak, és halálra kövezték Istvánt. Pál apostol pedig ott állt mögöttük, bátorította a hóhérokat, és felsőruhájukra vigyázott. Isten itt azt mondja Ezékielnek, hogy engedetlen nép között lakik.

Bár van szemük, mégsem látnak. Bár van fülük, mégsem hallanak. Mert lázadó ez a nép. *„Te pedig, emberfia, készíts el egy fogolynak való batyut, és készülj fogságba nappal, hogy lássák; mert el kell menned lakóhelyedről más helyre, a szemük láttára. Talán látni fognak, bár engedetlen nép ez!”* (3. vers). „Lázadoznak és azt hiszik, hamarosan visszatérhetnek hazájukba, mert a hamis prófétákra hallgattak. Te azonban csak fogd a batyud, és vándorolj egyik helyről a másikra, akkor talán majd meghallgatnak, bár engedetlen ez a nép!”.

„A batyut, amely olyan, mint a foglyoké, nappal vidd ki a szemük láttára, de te este menj ki a szemük láttára, ahogy fogságba szoktak menni! Szemük láttára törd át a falat, és azon át menj ki! Szemük láttára vedd a válladra, sötétben vidd el, arcodat takard el, hogy ne lásd a földet, mert intő jellé teszek téged Izráel háza számára” (4-6. vers). Ezékiel tehát Isten utasítására egy szemléltetett prédikációt tart a népnek: összecsomagol, lyukat vág a falba, vállára veszi batyuját és egyik helyről a másikra vándorol majd. Ennek láttán pedig az emberek biztosan megkérdezik, mit csinál. És ez is volt a cél! *„Úgy tettem azért, ahogy megparancsolta nekem: nappal kivittem a batyut, amely olyan volt, mint a foglyoké, este pedig áttörtem kezemmel a falat, a sötétben kimentem, és vállamra vettem a szemük láttára. Másnap reggel így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Ugye megkérdezte tőled Izráel háza, ez az engedetlen nép, hogy mit csinálsz? Mondd nekik: Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Ez a fenyegető jövődőlés a Jeruzsálemben levő fejedelemnek és Izráel egész házának szól, akik ott élnek. Mondd: Én intő jel vagyok számotokra! Ahogyan én tettem, úgy kell majd nekik is tenniük: mint rabok mennek a fogságba”* (7-11. vers). Ezékiel tehát rámutat, hogy ugyanez történik a fejedelmekkel is Jeruzsálemben. Ők is megpróbálnak majd utat törni maguknak a falakon át, hogy elmeneküljenek. *„A fejedelem,”* – Cidkijjá – *„aki közöttük van, terhet visz a vállán, sötétben megy el. Áttörik a falat, azon vezeti ki, arcát eltakarja, hogy ne is lássa szeme a földet. Hálomat kifeszítem ellene, és csapdába ejtem. Elviszem Babilóniába, a káldeusok országába, de azt már nem fogja látni, és ott fog meghalni”* (12-13. vers). Érdekes prófécia ez Cidkijjá királyról. Az esti szürkületben váj majd rést a falon és menekülni próbál, de elfogják, és végül valóban elhurcolják Babilonba, de azt már nem fogja látni. Az Írások beszámolnak arról, hogy Cidkijjá az egyik éjjel megpróbált elszökni a babiloni ostrom alatt álló Jeruzsálemből, és el is jutott egészen a Jerikóhoz közeli síkságig, ahol a káldeusok utolérték, foglyul ejtették, és elvitték Nebukadneccarhoz, aki akkor Ribla városában tartózkodott az ország határában. Cidkijjá fiait, akik vele együtt menekültek szintén elfogták és Nebukadneccar elé állítottak. Nebukadneccar pedig apjuk szeme láttára végeztette ki őket. Ezután Cidkijját megvakították és Babilonba hurcolták. Valóban úgy történt tehát, ahogy azt Ezékiel megjövendölte: Cidkijjá Babilonban került, de vakon, így azt már nem láthatta. Isten próféciai bámulatosak! Olyan eseményekről számolnak be, melyeket képtelenség lenne ilyen pontossággal előre megjövendölni, ha a próféták nem a Szentlélek ihletésére vetették volna azokat papírra. Majd így folytatja

az Úr: „Segítőit pedig és egész csapatát, akik csak körülötte vannak, széjjelszórom mindenfelé, és kivont karddal üldözöm őket. Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az ÚR, amikor elszélesztem őket a népek között, és szétszórom őket az országokba” (14-15. vers). „De megtartok közülük néhány embert a fegyver, éhínség és dögvész után, hogy elbeszélhessék utálatos dolgaikat a népek között, amelyek közé kerülnek. Akkor megtudják, hogy én vagyok az ÚR” (16. vers) – Isten itt ismét megígéri, hogy a nép egy részét megőrzi, a legtöbb azonban elpusztul.

„Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Remegve egyél kenyeret, reszketve és aggódva igyál vizet!” – más szóval, csak keveset igyál egyszerre, és azt is reszketve tedd, mintha félnél valamitől – „Az ország népéhez pedig így szólj:” – ezek a próféták rendkívül színes egyéniségek lehettek, de ne feledjük, hogy Isten fő célja mindezzel az, hogy megragadja az emberek figyelmét. Most meg mit csinál Ezékiel? Nézzétek csak, hogyan issza a vizet és eszi a kenyeret! Na most meg miben mesterkedik? A próféta furcsa tettei valóban felkeltették az emberek érdeklődését – ahogy azt Isten előre eltervezte, hogy szólni tudjon a néphez. Szerintem ez bámulatos! Isten még mindig el akarja juttatni üzenetét a néphez, bár ők már rá sem hederítenek. De még akkor is szólni akar, amikor valaki már régen becsukta a szívét előtte. Isten tovább próbálkozik különféle módszerekkel. Ha nem vagy hajlandó közvetlenül őt meghallgatni, akkor Isten közvetetten igyekszik szólni hozzád az életed dolgain keresztül – például a körülményeiden, vagy különféle eseményeken keresztül. Így vagy úgy, de mindenképpen eljuttatja hozzád üzenetét.

„Emberfia! Remegve egyél kenyeret, reszketve és aggódva igyál vizet! Az ország népéhez pedig így szólj: Ezt mondja az én Uram, az ÚR Jeruzsálem lakóiról, Izráel földjéről: Aggódva eszik majd kenyereket,” – hatalmas éhínség pusztít majd – „és borzadva isszák vizüket, mert pusztasággá válik az ország mindenestül, lakóinak erőszakos volta miatt. A lakott városok romba dőlnek, és az ország pusztává lesz. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR! Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Miféle szóbeszéd az, amelyet mondogattok Izráel földjéről: Múlnak a napok, és nem teljesül a sok látomás?!” (18-22. vers) – az emberek egyre csak ezt mondogatták: „Úgysem a mi időnkben teljesedik be mindez! Csak telnek-múlnak a napok, és nem teljesül a sok látomás. Mióta hallgatjuk már, hogy eljön az Úr! Mit akarsz mondani azzal, hogy közeledik a vég? Hiszen ugyanúgy telnek-múlnak a napok, mint eddig is! Még ezer év múlva is itt leszünk!”. Ezt mondogatták abban az időben Jeruzsálemben, miközben a pusztulás küszöbén álltak. Pár napon belül elszabadul a pokol, de ők egyre csak azt hajtogatták: múlnak a napok, és nem teljesül a sok látomás! Azt gondolták, nem az ő idejükben történik majd mindez. Péter is azt írja levelében: „Tudjátok meg elsősorban azt, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenkiből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek, és ezt kérdezzétek: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van” (2Péter 3:3-4). Péter azonban hozzáteszi, hogy bizony el fog jönni az Úr napja. Ezékiel pedig a következő

utasítást kapja: „Ezért mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Megszüntetem ezt a szóbeszédet, nem példálózna így többé Izráelben. Ezt hirdesd nekik: Közzeledik az az idő, amikor valóra válik minden látomás. Akkor nem lesz többé hiábavaló látomás és hízegő jósolgatás Izráel házában. Mert ha én, az ÚR, szólok, akkor az az ige, amelyet én mondok, valóra válik késedelem nélkül. Ha a ti napjaitokban mondok valamit, ti engedetlen nép, azt meg is teszem! - így szól az én Uram, az ÚR. Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Izráel háza ezt mondja: Sokára teljesedik be a látomás, amelyet ez az ember lát; a távoli jövőről prófétál ő” – ezt mondogatták tehát – „Ezért mondd meg nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Nem késik tovább egyetlen igém sem, valóra válik az az ige, amelyet mondok - így szól az én Uram, az ÚR” (23-28. vers). És egy éven belül valóra is vált.

13. fejezet: „Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Prófétálj Izráel prófétái ellen, akik prófétálgatnak; mondd meg azoknak, akik a maguk gondolatait prófétálják: Halljátok meg az ÚR igéjét! Így szól az én Uram, az ÚR: Jaj a bolond prófétáknak, akik a maguk esze után járnak, de semmit sem láttak!” (1-3. vers). Csak a saját fejük után mennek, és saját ötleteiket hirdetik. „Olyanokká lettek prófétáid, Izráel, mint a rókák a romok közt! Nem álltatok oda a résekhez, nem építtetek falat Izráel háza körül, hogy megállhasson a harcban az ÚR napján. Hiábavalóságot láttak és hazug jóslatot, amikor azt mondogatták, hogy "így szól az ÚR", pedig az ÚR nem is küldte őket; és még várják, hogy beteljesítse szavukat!” (4-6. vers). Isten itt a hamis prófétákra utal, akik bár nem kaptak kijelentést az Úrtól, mégis azt mondogatták: „Így szól az Úr!”, vagy „Így szól a Szentlélek!”, vagy „Ezt és ezt mutatta nekem Isten!”, miközben keresték-kutatták azokat, akik majd megerősítik szavaikat. Az egyház tragédiája napjainkban, hogy ma is vannak berkeiben hamis próféták, akik az Úr nevében szólnak, amikor nem is szólt az Úr. Bár azt mondogatják, így szó az Úr, vagy ezt a Szentlélek jelentette ki nekem, saját kútfőből szólnak. Jézus figyelmeztet bennünket az ilyen emberekre – báránybőrbe bújt farkasokként emlegeti őket. Pál is újra figyelmezteti Isten gyermekeit, hogy bánjanak óvatosan a hamis prófétákkal, akik gyülekezetről-gyülekezetre jártak, és az Úr nevében szólva sokakat becsaptak. Péter szintén komolyan foglalkozik a kérdéssel, sőt Júdás aprócska levele is. A hamis próféták, kik Isten nevében szólnak, kezdettől fogva megkeserítették az egyház életét. Láthatjuk azonban, hogy már az ószövetségi időkben is léteztek! Az Ószövetségben pedig Jeremiáson, Ézsaiáson és itt Ezékielen keresztül is felemeli ellenük hangját az Úr. Ők ugyanis nem segítettek az embereknek, hanem csak ártottak nekik.

„Hiszen hiábavaló látomást láttatok, és hazug jóslatokat mondtatok, amikor azt mondogattátok, hogy "így szól az ÚR", pedig én nem is beszéltem! Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Mivel hiábavalóság a beszédetek és hazugság a látomásotok, azért én ellenetek fordulok! - így szól az én Uram, az ÚR” (7-8. vers). Komoly kijelentés ez! Istennek nem tetszik, ha az ember Isten nevében saját elképzeléseit hirdeti. „Az Úr ezt és ezt mutatta nekem!” – mondogatják az ilyenek. Nekem is volt egyszer egy ilyesfajta férfival

dolgom, aki elmesélte nekem, hogy az Úr azt mondta neki, hogy menjen ki a sivatagba, majd amikor kiment, akkor még egyéb dolgokat is mondott neki az Úr, és végül elveszítette az összes pénzét, leégett a napon és teljesen kiszáradt. „De hát miért tenne velem ilyet Isten!” – kérdezte szüntelenül. Ez az ember kissé örült volt! Nem Istentől kapta ezeket az utasításokat! Ha Isten mondta volna neki, hogy mindezt megtegye, nem végződött volna az egész ilyen csúfosan. De csúfosan végződött, most pedig minden nyomorúságáért igyekszik Istent vádolni. És egyébként is: ha Isten mondta neked, hogy mindezt tedd meg, akkor miért tőlem kérdezed, hogy miért tenne veled ilyet Isten? Kérdezd meg az Urat! Egészen biztosan nem az Úr mondta neked, hogy meséld ezt el nekem, mert én egyáltalán nem érzek most együtt veled! Néha úgy belefáradok az ilyesmibe. Hiszen hogyan is szállhatnék vitába azzal, aki váltig állítja, az Úr mondta neki, hogy azt az adott dolgot tegye meg. Ilyenkor ugyan mit mondhat az ember? Mondjam azt, hogy megőrült, és nem az Úr mondta neki? Ezt azért nem mondhatjuk csak úgy senkinek, na de ezen kívül nem is marad más! Azt hiszem, sokszor túlfelül könnyelműen élünk ezekkel a kifejezésekkel: „Az Úr azt mondta nekem!” vagy „Így szól az Úr!”. Bánjunk velük óvatosan! Istennek sem tetszik, ha az ő nevében hirdetünk valamit, amikor ő nem is szólt az ügyben. Isten itt Ezékielben is azt ígéri, hogy az ilyen emberek ellen fordul.

„Kezem ránehezedik azokra a prófétákra, akik hiábavalóságot látnak, és hazugságot jósolgatnak. Nem maradnak népem körében,” – azért ez nagyon súlyos! Amikor Isten népe összegyűlik majd a mennyben, ezek az emberek nem lesznek közöttük - *„nem írják be őket Izráel házána a könyvébe, és nem jutnak el Izráel földjére. Akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR, Úr vagyok. Mivel félrevezették népemet, amikor azt mondták, hogy békesség, pedig nincs békesség; és ha a nép falat épít, ők bevakolják habarccsal,”* (9-10. vers) – a fal pedig mit sem ér majd, és leomlik a csata napján. És vegyük csak észre, mit mond Isten Jeremiás könyvében: *„Népem romlását úgy gyógyítják, hogy könnyelműen mondogatják: Békesség, békesség! – de nincs békesség”* (Jer. 6:14). De hát pozitív megvallást tettek! Nemde? De hát szörnyen hangzana háborút és pusztulást hirdetni! Ha azt hirdeted, az is fog történni! Tégy inkább pozitív kijelentéseket! Isten viszont rávilágít, hogy ezek a pozitív kijelentések hazugságok, és senkin sem segít, ha békességet hajtogatnak, amikor egyértelműen nincs békesség! Isten komolyan megfeddte őket ezekért a pozitív megvallásokért, mert Isten nem békességet ígért. De akik mégis azt hirdették, csak ártottak a népnek, mert tagadták az igazságot. Így hát olyan falat építettek, amely nem fog megállni a csata napján. A nép falat épít a hazugságból, és akkor jönnek ők, és rátesznek egy lapáttal – bevakolják habarccsal: *„Ó, igen! Nekünk is békességet mutatott Isten! Halleluja!”*.

„Ezért mondd meg a habarccsal vakolóknak, hogy ledől az. Ha majd ömlik a záporosó, parancsomra jégeső esik, és szélvihar tör ki, akkor ledől a fal. Töletek pedig ezt kérdezik: Hova lett a vakolat, amellyel bevakoltátok?” – hova lettek a próféciaik, melyeket töletek kaptunk –, *„Ezért így szól az*

én Uram, az ÚR: Izzó haragom miatt szélvihar tör ki, haragom miatt záporosó ömlik, és jégesővel vetek véget neki izzó haragomban. Lerombolom a falat, amelyet habarccsal vakoltatok, és a földre döntöm, úgyhogy föltárul az alapja. Ledől, és vele együtt nektek is végetek lesz. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR” (11-14. vers). Az imént idézett igerész utolsó mondata többször is, szám szerint 62-szer ismétlődik Ezékiel könyvében. Isten újra meg újra elmondja: „Majd amikor kiöntöm rátok ítéletem, és beteljesül a szavam, megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR!”. És hát ez is a prófécia célja – rádöbbeneni bennünket, hogy valóban Isten szólt. És Isten tényleg képes arra, hogy előre megjövendöljön bizonyos dolgokat. Nem véletlen tehát, hogy Ezékiel könyvében 62-szer ismétli el: „Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!”.

„Véget vetek haragomban a falnak, és azoknak, akik azt habarccsal vakolták be, és azt mondom majd nektek: Oda van a fal, és oda vannak a vakolói: Izráel prófétái, akik Jeruzsálemnek prófétálgattak, és a békességről láttak látomásokat, pedig nincs békesség! - így szól az én Uram, az ÚR. Te pedig, emberfia” – Ezékielhez szólva –,„szegezd tekintetedet néped leányaira, akik a maguk gondolatait prófétálják, és prófétálj ellenük!” (15-17. vers). Jeruzsálemben bizonyos nők is prófétáknak vallották magukat, miközben ők is csak saját kútfőjükből prófétáltak. „Ezt mondd: Így szól az én URam, az ÚR: jaj azoknak, akik bűvös szalagokat varrogatnak minden kéz csuklójára, és varázskendőket készítenek az emberek fejére minden méretben, lelkekre vadászva! Lelkeket vadásztok népemből úgy, hogy lelkeket biztattok élettél a magatok érdekében” (18. vers). Úgy tűnik, mintha valamiféle okkult gyakorlatot üznének – bűvös szalagokat varrogattak és varázskendőket készítettek. „Meggyaláztok népem előtt néhány marék árpáért” – más szóval, bármilyen összegért hajlandóak voltak jósolni, akár egy kis árpáért is, Isten pedig felemeli a hangját ellenük - „és néhány falat kenyérért azzal, hogy halállal fenyegettek olyan lelkeket, akiknek nem kell meghalniuk, és élettél biztattok olyan lelkeket, akik nem maradnak életben, mert hazudoztok népemnek, az pedig hallgat a hazugságra” (19. vers). Az emberek lelkét tulajdonképpen a halálba vitték, amikor azt hirdették, minden rendben lesz, fényes jövő vár rájuk, lesz majd egy jóképű fiatalember, aki megjelenik, és akivel boldogan élhetnek, amíg meg nem halnak. Ezek az emberek pedig már oda sem figyeltek Isten szavára és figyelmeztetésére, hiszen más forrásokból kedvező, megnyugtató üzeneteket kaptak. „Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Bűvös szalagjaitok ellen fordulok, amelyekkel lelkekre vadásztok, mint a madarakra. Leszaggatom azokat karjaitokról, a lelkeket pedig elengedem, azokat a lelkeket, akikre ti vadásztok, mint a madarakra” (20. vers). Elképzelhető, hogy meg is átkoztak bizonyos embereket – erről a tüvel szurkált woodoo-babák jutnak az eszembe -, hogy félelmet keltsenek bennük. „Letépem varázskendőiteket, és kiszabadítom kezetekből népemet; nem lesz az többé vadászszákmány a kezetekben. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Mivel hazug módon fájdalmat okoztok az igaz embernek,” – mert amikor az igaz ember látja ezt a sok szemetet, fáj a szíve, és

önkéntelenül is felkiált, meddig engeded ezt még nekik, Uram! - „*pedig én nem akarok neki fájdalmat okozni; a bűnöst pedig bátorítjátok, úgyhogy nem tér meg a rossz útról, és nem marad életben*” – vagyis bátorítjátok és vigasztaljátok azokat, akik bűneikben haldokolnak, de épp ezért nem térnek meg bűneikből! Hasonló ez ahhoz, amit napjainkban is állítanak lelkészek a pulpitusról – hogy nincs mitől félnünk, mert a pokol nem létezik. Minden nap és minden elképzelhető módon csak egyre javul a világ. A dicsőséges ezeréves uralom küszöbén állunk! Ezt persze szívesen hallják az emberek. Érdekesnek tartom viszont, hogy az efféle metafizikai típusú mozgalmakban a legtöbb tanító nő. Az Úr azonban egyértelműen felemeli hangját az olyan emberek ellen, akik hamis biztonságérzetet keltenek másokban bűneiket és az emberre váró ítéletet illetően. „*Ezért nem fogtok többé hiábavalóságot látni, és nem jósoltok tovább, mert kiszabadítom kezetekből népemet. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR*” (21-23. vers).

14. fejezet: „*Egyszer eljöttek hozzám Izráel vénei közül néhányan, és leültek előttem. Akkor így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Ezek az emberek szívükbe fogadták bálványaikat, és azon jár az eszüik, ami bűnbe viszi őket. Engedjem, hogy ezek kérdezzessenek engem?*” (1-3. vers). „*Miért kéne szólnom hozzájuk? Mért kéne foglalkoznom velük? Ezek a férfiak itt előtted mind bálványokat engedtek be szívükbe!*” – mondja Isten. A bálványimádás bizony a szívben kezdődik. Először ott fordulunk Isten ellen. „*Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!*” (Péld. 4:23). A szívből származnak a gonosz szavak, a gyilkosságok, a házasságtörések, a parázna tettek, a hazugságok. Itt voltak tehát ezek a férfiak, akik eljöttek, hogy Istent kérdezzék a prófétán keresztül, de Isten így válaszol Ezékielnek: „*Ugyanis miért keresnek engem, hiszen mindegyikük szívében ott a bálvány!*”. Általában az emberek egy oltárra, vagy az asztalra, vagy valamilyen más helyre helyezték bálványaikat otthonukban. Ez már önmagában is szörnyű. De még rosszabb, amikor az ember a szívében állít fel egy bálványt, mert akkor önmagának is hazudni kezd, és ezt mondogatja: „*De hát engem nem gyanúsíthatnak bálványimádással! Nekem nincsenek bálványaim az otthonomban!*”. Hát igen, de még is ott a bálvány a szívedben!

„*Ezért beszélj velük, és ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Ha valaki Izráel házából úgy megy a prófétához, hogy a szívébe fogadja bálványait, és azon jár az esze, ami bűnbe viszi őt, annak én, az ÚR, fogok válaszolni a sok bálvány miatt. Mert megragadom Izráel házának a szívét, mindazokét, akik elidegenedtek tőlem bálványaik kedvéért*” (4-5. vers). Az emberek elidegenedtek Istentől bálványaik miatt. Sokminden lehet bálvány: egy konkrét dolog, egy ideál, egy filozófia, amit imádunk, vagy egy szenvedély, amely Isten helyett mozgatja az életünket. A bálványok mindig elidegenítenék bennünket Istentől. „*Ezért mondd Izráel házának: Így szól az én Uram, az ÚR: Térjete meg,*” – ne csak azt mondjátok, hogy sajnáljátok, hanem térjete meg, forduljatok el a bálványoktól, változtassatok

viselkedéseken - „forduljatok el bálványaitoktól, rá se nézzetek utálatos dolgaitokra! Mert ha valaki Izráel házából és az Izráelben lakó jövevények közül elidegenedik tőlem, szívébe fogadja a bálványokat, azon jár az esze, ami őt bűnbe viszi, és úgy megy a prófétához azért, hogy megkérdezzen engem, annak én, az ÚR, fogok válaszolni. Szembefordulok az ilyen emberrel, intő példává teszem, és kiirtom népem közül. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR” (6-8. vers). Isten tehát azt ígéri, keményen megítéli majd azt az embert, és kiirtja népe közül. Veszélyes dolog bálványokkal a szívünkben járulni Isten elé. Anániás és Szafira is megpróbálták. Odamentek Isten elé, miközben bálvány volt a szívükben – a mammon. De más bálványok is akadtak: például abbéli vágyuk, hogy a gyülekezet nagylelkű adakozóknak tartsa őket. „Odanézz! Ezek az emberek csodálatosak! Eladták a vagyonukat és minden pénzüket a gyülekezetnek adományozták! Na de ilyet!”. Pedig nem így történt a dolog. Anániás és Szafira csak úgy tettek, mintha minden pénzüket odaadták volna, miközben egy részét megtartották maguknak. Nem is ezzel van a baj. Nem kellett volna eladniuk a házukat, és nem kellett volna egy fillért sem a gyülekezetnek ajándékozniuk. Isten nem kérte tőlük. A baj ott kezdődött, hogy alakoskodtak. Az egész ez nagy színjáték volt – bálványokkal a szívükben járultak Isten elé. Péter pedig így szólt: „Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embernek hazudtál, hanem az Istennek!” (Apcsel 5:4). Akkor holtan estek össze. Isten itt Ezékielben is megígéri, hogy kiirtja népe közül az ilyen embereket. Legyünk hálásak, hogy Isten ma nem bánik ilyen szigorúan velünk, mint annakidején a korai egyházzal – különben ma nem lenne ilyen nagy a gyülekezetünk!

„Ha azt a prófétát rászedik, és kijelentést ad, én, az ÚR, hagyom, hogy rászedjék azt a prófétát, de majd kinyújtom a kezem ellene, és kipusztítom népemből, Izráelből. A próféta éppen olyan bűnös, mint aki megkérdezte. Bűnhődni fognak bűnükért, hogy többé ne tévelyedjék el tőlem Izráel háza, és ne tegyék magukat tisztátalanná semmiféle vétkekkel. Akkor majd az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek - így szól az én URam, az ÚR” (9-11. vers). Mennyire vágyott Isten arra, hogy istenük lehessen, és hogy népe szentségben és igazságban járjon előtte, nem pedig bűnétől mocskosan. „Majd így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Ha egy ország vétkezik ellenem, hűtlenséget követ el, én pedig kinyújtom a kezemet ellene, eltöröm a kenyér botját, és éhínséget bocsátok rá, hogy kiirtsak belőle embert és állatot, akkor még ha ott volna is ez a három férfi, Noé, Dániel és Jób, ők is csak magukat menthetnék meg igazságukkal - így szól az én URam, az ÚR” (12-14. vers). Más szóval tehát azt mondja Isten, hogy amikor kiönti ítéletét a földre, bár igaz emberek is élnek ott, az igazak csak magukat menthetik meg igazságukkal – senki mást nem menthetnek meg. Érdekes, hogy ki az a három ember, akit itt Isten megemlít. Először is Noét említi, akit Isten megmentett, amikor vízözönnel sújtotta a földet. Majd Dániel következik, aki a prófécia keletkezése idején még életben volt, és Nebukadneccar egyik tanácsosaként dolgozott. Ekkor valószínűleg még nagyon fiatal lehetett, úgy a huszas évei elején járhatott, de már nagy

hírnévnek örvendett mint kiváló szellemi vezető és lelki óriás. Ennek első jelei már akkor megmutatkoztak, amikor megérkezett Babilonba, és elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király húásával. Így aztán vegetáriánus étrendre kért engedélyt. Nem akart ugyanis olyan húst fogyasztani, amellyel korábban pogány isteneknek áldoztak, és kész volt csak zöldséget fogyasztani helyette. A felügyelőjük azonban nem akart belemenni, hiszen ha idővel soványabbnak és betegesebbnek mutatkoznak majd Dánielék a többiekénél a király előtt, az a felügyelő életébe kerülhet! Dániel tíz napos próbaidőt kért, és megígérte, ha tíz nap zöldségfogyasztás után valóban soványabbnak, sőt alultápláltnak tűnnek, visszaállnak a királyi hússal. Ebbe a felügyelő is beleegyezett. A tíz nap elteltével azonban Dániel és társai egészségesebbnek tündek mindenki másnál, akik mindvégig a király húst fogyasztották, ezért továbbra sem kellett a húsból enniük. Aztán egyszer csak Dánielnek lehetősége nyílt arra, hogy megmagyarázza a király álmát, így egyre ismertebbé vált. Amikorra pedig Ezékiel megírja ezt a próféciaát, a fiatal Dánielnek már híre ment az emberek körében. És bár Dániel még fiatal volt, mégis említésre kerül itt Noé és Jób mellett. Az igaz emberek példái ők.

„Ha állatokat bocsátok az országra, hogy néptelenné tegyék, és az pusztává legyen, ahol senki sem jár a vadállatok miatt, és ott volna az a három férfi, életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy sem fiaikat, sem leányaikat nem menthetnék meg, csak magukat menthetnék meg, az ország pedig pusztává lenne” (15-16. vers). Ezek az igaz emberek csak önmagukat menthetnék meg, senki más – mindenkinek saját magának kell személyes kapcsolatba kerülnie Istennel. Istennek nincsenek unokái, csupán gyermekei, az embernek pedig nem lehet közvetett kapcsolata Istennel a szülein, vagy nagyszülein keresztül. Fontos, hogy mindenki személyesen ismerje meg Istent! Noé igaz ember volt. Megmentette őt az Úr, mert igaz emberként élt egy bűnös nemzedékben. De Noé is csak önmagát és családját tudta megmenteni. Csak ők kerülhettek fel vele a bárkára. Isten tehát azt mondja, hogy az igazak csak magukat menthetik meg. Ez azt is jelenti, hogy az igaza megmenekülnek – ahogy bennünket is kimenekít innen Isten, mielőtt kiönti ítéletét a földre. Aki más állít, Isten igazságos alapelveit tagadja meg.

„Vagy ha fegyvert hozok arra az országra, és azt mondom, hogy fegyver járja végig az országot, mert ki akarok belőle irtani embert és állatot, és az a három férfi ott volna, életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy sem fiaikat, sem leányaikat nem menthetnék meg, hanem csak magukat menthetnék meg! Vagy ha dögvészt bocsátok arra az országra, és vérbe borítom haragomban, hogy kiirtsak belőle embert és állatot, és ott volna Nőé, Dániel és Jób: életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, sem a fiukat, sem a lányukat nem menthetnék meg, csak magukat menthetnék meg igazságukkal. De így szól az én Uram, az ÚR: Ha rábocsátom is Jeruzsálemre ezt a négy veszedelmes ítéletet, a fegyvert, az éhínséget, a vadállatokat és a dögvészt, hogy kiirtsak belőle embert és állatot,

mégis marad ott, aki megmenekül: fiúk és leányok, akik kijutnak onnan. Ők majd eljönnek hozzátok, és ti meglátjátok életüket és tetteiket, és vigasztalást találtok a veszedelem ellenére, amelyet Jeruzsálemre hoztam, mindazok ellenére, amiket ráhoztam. Megvigasztalnak benneteket, amikor látjátok életüket és tetteiket. Akkor majd megtudjátok, hogy nem hiába tettem mindazt, amit tettem velem - így szól az én Uram, az ÚR” (17-23. vers). „Hamarosan megérkeznek majd a foglyok Jeruzsálemből – egy csoport életben marad, és amikor elmesélik mindazt, ami történt, megtudjátok, hogy helyénvaló és igaz volt az ítéletem!” – mondja Isten. „És amikor meghalljátok, milyen gyalázatos dolgokat műveltek, megértitek, hogy igazságos volt az ítéletem, melyet Jeruzsálemre kiöntöttem!”.

15. fejezet: *„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Mennyivel különb a szőlőtőke fája a többi fánál,”* – emlékezzünk csak, mint mond Isten Izráelről az Ézsaiás 5. fejezetében! Ézsaiás egy szőlősként jellemzi Izráelt, amelyet az Úr ültetett. Gondozta, közepére tornyot épített, és várta, hogy jó szőlőt teremjen, de csak vadszőlőt termett! Mit tegyen? Isten végül elhatározta, hogy nem gondozza tovább. Engedte, hogy belepje a gyom, és düledezni kezdjenek a falak, mert nem termett jó gyümölcsöt. Ezt mondja tehát az Úr Izráelről: *„Ti voltatok az én szőlőskertem! De ugyan mi mást tehetnék még értetek! Már mindent megtettem, mégsem teremtetek gyümölcsöt!”*. Erről persze eszünkbe jutnak Jézus szavai a János 15-ben: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda (...) Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem”* (János 15:1,4). Pedig pont ez a cél, hogy sok-sok gyümölcsöt teremjünk. Erre vágyik Isten. A szőlővesszőnek egyetlen funkciója, egyetlen létjogosultsága van – gyümölcsöt teremni. Erre mutat rá Jézus is a János 15-ben. A szőlővessző egyedüli létezési oka, hogy gyümölcsöt teremjen – semmi másra nem jó.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Mennyivel különb a szőlőtőke fája a többi fánál, és a szőlővessző, ha az erdő fái közé kerül? Fölhasználják-e a fáját, hogy valamit készítsenek belőle? Használják-e cöveknek, hogy mindenfélét akasszanak rá?” (1-3. vers). Nem! A szőlővesszőből nem lehet semmit készíteni! Tulajdonképpen abban a pillanatban, hogy leszakítjuk a töről, a szőlővessző azonnal rothadásnak indul, ahhoz pedig túlon túl gyenge, hogy bármiféle súlyt megtartsion. Még cöveknek sem használható! Fája tehát semmire sem alkalmas! *„Inkább tűzbe dobják, hogy az megeméssze. És ha a két végét megemésztette a tűz, ha már a közepe is parázslík, alkalmas-e még valamire?”* – még égni sem ég rendesen! A szőlővessző csak egy dologra alkalmas: arra, hogy gyümölcsöt teremjen. Isten pedig azt mondja, hogy ti vagytok az Úr szőlőskertje. Isten egyetlen dologra vágyik, hogy gyümölcsöt teremjete. *„Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek”* (János 15:8) – mondja Jézus. Isten azt szeretné, ha az életed az igazság sok-sok gyümölcsét teremné az Úr dicsőségére. *„Hiszen, amíg ép volt, addig sem készült belőle semmi. Hát ha a tűz emésztí és parázslík, készülhet-e belőle valami? Ezért így*

szól az én Uram, az ÚR: Ahogy az erdő fái közé került szőlőtőke fáját tűzbe dobom, hogy az megeméssze, úgy dobom oda Jeruzsálem lakosait” (5-6. vers). „Nem termettek gyümölcsöt, így nem jők semmire. A tűzre velük!”.

„*Ellenük fordítom arcomat. Tűzből kerültek ki, tűz emészti meg őket. Majd megtudják, hogy én vagyok az ÚR, amikor ellenük fordítom arcomat. Pusztává teszem az országot, mivel hűtlenekké váltak így szól az én Uram, az ÚR*” (7-8. vers). Isten tehát kijelenti Ézsaiáson keresztül, hogy bár Izráel volt az ő különleges, szeretett szőlőskertje, nem termettek gyümölcsöt. Most pedig pusztulás vár rájuk. Ezékiel próféta szintén a szőlővessző képét alkalmazza, és ő is megerősíti, hogy Izráel népe bizony nem termett gyümölcsöt, így semmi értelme tovább őrizni őket. Emlékeztek Jézus egyik példázatára egy fáról, amely nem termett gyümölcsöt, ezért a gazda ki akarta vágatni? A szolga viszont kérlelte, hogy adjon neki még egy évet – ő majd megrágyázza, és mindent elkövet, hátha teremni kezd. Jézus azonban felteszi a kérdést: „Ha nem teremsz gyümölcsöt, miért foglald a földet? Vajon mi célt szolgálsz akkor?”. Isten arra vágyik, hogy gyümölcsöt teremjünk az ő dicsőségére. Így aztán vizsgáljuk meg az életünket? Vajon mi teremjünk-e az igazság gyümölcseit? Pál a Galata 5:20-ban elárulja nekünk, hogy a lélek gyümölcse a szeretet. Isten gyümölcsöt keres az életedben. Szeretetet keres. Iránta való szeretete, amely aztán a mások iránti szeretetedben ölt testet. Vajon Isten mennyi gyümölcsöt talál az életedben? Isten belép a kertbe. Azzal a vággyal jön, hogy élvezze a kert édes gyümölcseit. De Izráel esetében csak keserű vadszőlőt talált. Vajon hányszor jön Isten, hogy egyszerűen csak közösségben legyen velünk, hogy megtapasztalja iránta való szeretetünket, és csak ő is kifejezze irántunk szeretetét, de csak kesernyés gyümölcsöket talál, akik azon keseregnek, miért nem úgy történtek a dolgok, ahogy azt mi elterveztük. És ilyenkor persze Istenre haragszunk. Milyen szomorú is ez! Isten a szeretetünkért jön, és azért, hogy velünk legyen, mi meg csak kesergünk szüntelen, és szörnyű a hozzáállásunk. Isten szeretné, ha gyümölcsöző életet élnénk. Isten szeretné, ha sok gyümölcsöt teremnénk az ő dicsőségére. És ha jól belegondoltok, ez az egyedüli értékünk. Hiszen a szőlővesszőnek nincs semmi más hasznos funkciója, mint az, hogy gyümölcsöt teremjen. Bárcsak a mi életünk is sok-sok gyümölcsöt teremne Istennek! Imádkozzunk!

Atyám, kérlek tölts be bennünket a te Lelkeddel és a te szeretetteddel, hogy amikor belépsz a kertünkbe, sok-sok gyümölcs várjon, ahogy kifejezzük neked szeretetünket és hálánkat minden jószágodért. Kérlek segíts nekünk, hogy még jobban ki tudjuk fejezni szeretetünket és hálánkat neked! Jézus nevében, ámen.

